

LUČATÍNSKE

19. december 2009 ročník III. / číslo 4

zdarma do každej domácnosti

ZVESTI

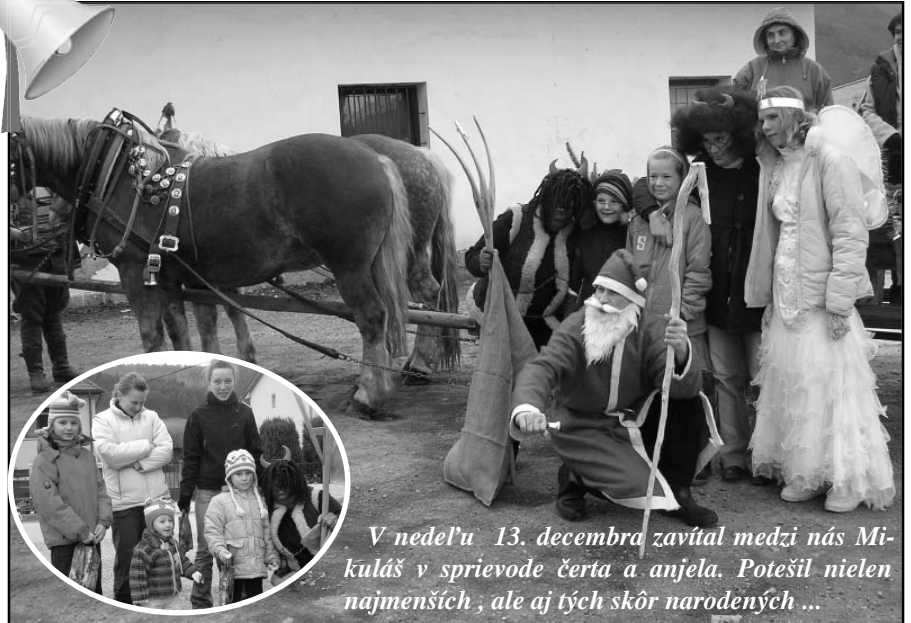
Šastné a pokojné Vianoce

PRÍHOVOR

Vážení spoluobčania,
čarovné slovo VIANOCE. Sú to pre nás najkrajšie a najmilšie sviatky v roku. Všetci sa tešíme na ich pohodu, pokoj, lásku a čaro Štedrého večera. Väčšina z nás odloží v tieto dni svoje ťažkosti a starosti, a tak sa Vianoce stávajú vzácnym prostriedkom stmelovania rodín a ľudí navzájom.

Hľadať v sebe dobrého človeka, to je pradávané a večné poslanstvo Vianoc. Poslanstvo Vianoc to je výzva, aby sa ľudia zmenili. Vyžaduje to od každého z nás vstúpiť si do svojho svedomia, popasovať sa pre človeka s nedôstojnými vlastnosťami ako sú závisť, nenávisť, faloš, pretváрка, vzájomné osočovanie a odsudzovanie sa. To je jeden zo spôsobov, ktorým môžeme nájsť cestu k otvorenosti, vládnosti a chápanosti v medziľudských vzťahoch. Nie množstvo darčiekov, ani ich cena, ktorú sme za ne zaplatili, ale láska rodičovská, súrodenecká, kolegiálna, susedská či priateľská je v našom živote svetlom, ktoré nám ukazuje tú správnu cestu, ktorou máme denne kráčať. Dokážme sa poďakovať aj za tú najmenšiu pomoc. Za prácu, ktorú vykonali niečie ruky pre nás, naše deti a rodičov. Prežime podmanivú vianočnú atmosféru umocnenou láskou, šťastím, pokojom a nádejou. Za sviatočným stolom spojme svoje dlane, rozkrojme jabĺčko ako symbol zdravia, sily, dlhovekosti, múdrosti a mladosti. Ak vyčaríme na tvári úsmev, srdcia nám pookrejú a poďakujeme sa za všetko, čo nás postretlo, zastihlo, možno aj prekvapilo a potešilo.

Vážení spoluobčania, všetkým Vám príjemné prežitie vianočných sviatkov, veľa zdravia, šťastia a úspechov v novom roku 2010 spolu s celým kolektívom poslancov OZ, pracovníkov obecného úradu a redakčným tímom želá
Marián Piši, starosta obce

V nedeľu 13. decembra zavítal medzi nás Mikuláš v sprievode čerta a anjela. Potešil nielen najmenších, ale aj tých skôr narodených ...

Zamyslenie v predvianočnom čase

Tešme sa z každého spoločne prežitého dňa

Opäť sú tu Vianoce. Nám starším sa zdá, akoby tie minulé boli včera. Rýchlo nám to uteká. Čo všetko sa však za ten rok stalo. Každá rodina mala aj dobré i menej dobré zážitky a skúsenosti.

V dedine bolo veľa krásnych podujatí, ktoré spôsobili, že sa ľudia medzi sebou viac spoznali, porozprávali, vymenili

si svoje názory či problémy. Nádherná bola oslava 565. výročia založenia obce, krásny bol Deň detí, keď deti so svojimi rodičmi prešli cestu rozprávkovým lesom, veľmi sa činili aj dôchodcovia, ktorí už tradične boli spolu na guláši. Aj v motorestre Grajciar bolo zaujímavé podujatie - hod budzogaňom a prekvapila nás i rekonštrukcia chodníkov.

(pokračovanie na 7. strane)

Čriepky z histórie našej obce

„Symfónia práce a hudby“ už minulosťou

„Symfónia práce a hudby,“ alebo aj: „Symfónia hudby a práce“. Išlo totiž o skutočnú symfóniu, ktorá lučatínskym chotárom často znela. Poviete si, akáže hudba, akáže symfónia práce. Buď jedno, alebo druhé. Nie. Išlo o skutočnú prácu a skutočnú hudbu, ktorú tvorili či hrali naši „štrekári“.

Boli to robotníci, ktorí pracovali a udržiavali železničný zvršok, aby vlaky mohli bezpečne premávať. V našej obci tvorili početnú desať aj viacčlennú skupinu.

Najviac práce venovali podbíjaniu podvalov, tzv. pražcov. Hlavným pra-

covným nástrojom im bol, ako mu hovorili - „čekan“. Pri tejto práci sa rozdelili na dve skupiny: Jedna podbíjala a druhá hrala, naozaj hrala - „čekanom“ klopkala po kolajnici. Potom si skupiny úlohy vymenili.

(pokračovanie na 2. strane)

Hasičský rok 2009**Pomôcť môže každý z nás**

Blíži sa koniec roka, čo je dôvod na obhliadnutie sa za ním.

Požiar suchej trávy 1. mája, spôsobený iskrou od parnej lokomotívy pri železničnej trati na Mlynčoku, bol našim tohtoročným prvým a veríme že aj posledným ostrým zásahom. Brigádnickú činnosť sme začali osadením odvodňovacích žľabov v Kutine. Okrem údržby hasičskej techniky, kontroly hydrantovej siete a preventívnych protipožiarňových prehliadok v obci, sa čistenie a napúšťanie kúpaliska stalo akousi nepísanou výsadou nás, hasičov. Z jarného kola mladých hasičov „PLAMENĽ“ (za podpory obecného úradu, TJ Mladost' a sponzorov) si deti z celého okresu odniesli okrem cien aj príjemné spomienky na Lučatín. Už niekoľko rokov sa snažíme vzorne reprezentovať našu obec na rôznych hasičských súťažiach. Za zmienku stojí spomenúť upravenie rekordu obce o viac ako dve sekundy na súťaži v Če-

kovciach. Čas 17,63 sekúnd sme dosiahli na kvalitnejšom požičanom náradí. To bol podnet na vážne zamyslenie. „Ak si chceme udržiavať výkonnosť a naďalej ju zvyšovať, potrebujeme rekonštrukciu striekačky!“ Preto chceme financie získavať na brigádach pre obec alebo urbárske spoločenstvo. Oslovovaním sponzorov a aj dobrovoľnou zbierkou v obecnom úrade, v miestnom pohostinstve a v penzióne Grajciar, kde môže ktokoľvek prispieť akoukoľvek sumou v hotovosti, alebo na číslo účtu: 2624232095/1100, za čo vopred ĎAKUJEME.

Touto cestou by sme radi poďakovali za prácu všetkým našim členom, starostovi obce, sponzorom, ako aj ľuďom aktívnym v akejkoľvek verejno-prospešnej práci. Prajeme spoluobčanom príjemné prežitie vianočných sviatkov, šťastný nový rok 2010 a nech „NÁS, HASIČOV NIKDY NEBUDETE POTREBOVAŤ.“

Výbor DHZ Lučatín

Vitajte medzi nami!

Miriam Chabanová, Alex Hudec, Miroslav Kováč, Lukáš Longauer, Timmy Pravotiak, Lívia Slatinská

Želáme im zo srdca, aby boli zdravé, šťastné a múdre. Aby ich budúce dni a cesty boli snečné, plné spokojnosti. A aby mali rodičia z nich vždy najväčšiu radosť.

Opustili nás

Pavína Lakomčíková 19. 1. 2009, 77 rokov

Ján Fraňo 1. 2. 2009, 86 rokov

Bernard Senko 7. 2. 2009, 71 rokov

Dezider Chaban 5. 3. 2009, 65 rokov

Helena Slobodníková 22. 4. 2009, 90 rokov

Július Fraňo 1. 10. 2009, 99 rokov

doc. PhDr. Milan Slobodník, PhD

14. 10. 2009, 67 rokov

Česť ich pamiatke!

Nový vzdelávací program pre našich najmenších:**„Radujme sa, veselme sa“**

Materská škola (MŠ) je nie len miesto, milí rodičia a spoluobčania, kde sa vaše deti hrajú, ale je to škola (MŠ je zaradená do sústavy škôl), kde sa rozvíjajú kompetencie detí a formuje sa ich osobnosť.

Ako jedna z prvých MŠ v okrese Banská Bystrica sme mali vypracovaný nový kurikulum (vzdelávací) program „Radujme sa, veselme sa“. Pre nás, učiteľky, z neho vyplýva nielen zmena postoja voči dieťaťu, dieťa je dominantou celého edukačného procesu, ale aj väčšia zodpovednosť pri plánovaní výchovno-vzdelávacieho procesu. Tento proces máme rozpracovaný do mesačných, neskôr do týždenných plánov, kde máme určený cieľ výchovy a vzdelávania (poznať,

triediť, usporiadať, lepiť, strihať...), plus konkrétnu aktivitu, prostredníctvom ktorej plníme cieľ. Učiteľka si naplánuje aj kompetencie, ktoré bude v aktivitách rozvíjať, vhodné metódy, formy práce a v závere každej činnosti je hodnotenie (sebahodnotenie detí, priebežné alebo sumatívne hodnotenia). Je to veľa písomnej prípravy, ale tento premyslený proces sa odrazí v spokojnej a aktívnej prežitosti dieťaťa v MŠ. Dieťa nemá pocit, že sa učí, lebo hravou formou si rozvíja svoje kognitívne a nonkognitívne poznatky. Preto sa deti v MŠ neučia, ale hrajú a vlastnou tvorivosťou a aktivitou si formujú svoj postoj k okoliu a kamarátom.

Mesiac december je v MŠ plný rôz-

nych aktivít – privítanie Mikuláša, pečenie medovníkov spolu s rodičmi a zavŕšením je návšteva bábkového divadla v Banskej Bystrici. Na realizácii uvedených aktivít nám sponzorsky pomohli niektoré podnikateľské subjekty, ktorým by som sa chcela poďakovať (pani Mačkovičová – predajňa potravín v Lučatíne, alebo firma ELMONT, ktorá nám uhradila dopravu do bábkového divadla).

Od septembra máme vytvorenú e-mailovú adresu mslucatin@zoznam.sk, na ktorej radi uvítame vaše pripomienky, návrhy alebo nápady.

Záverom by som vám chcela v mene všetkých zamestnancov MŠ zaželať:

„Nech sa Vám vždy dobre darí a nech Vás obídu čary. Prajem Vám krásne Vianoce“.

Klára Slabeciusová,
riaditeľka MŠ v Lučatíne

„Symfónia práce a hudby“ už minulosťou

(dokončenie z 1. strany)

S „čekanmi“ klopkali - držali ich na konci poriska vo zvislej polohe nad koľajnicou a zľahka ich na ňu púšťali v nacvičenom rytme a druhá skupina medzitým (všetci naraz) silne zakopla „čekanom“ do skál pod pražcom. Vyznievalo to asi takto: klep-buch-klep-klep-buch-klep-klep-buch-klep-klep-klep-klep-buch. Úlohy si vymieňali na pokyn majstra – predáka, ktorý pre obidve skupiny organizoval aj

prestávky na oddych. Posledným predákom v Lučatíne bol Július Kasa od Galov.

Ako chlapi sme sa na nich radi dívali a radi sme počúvali ich hru. Ale nebola to len hra pre chlapcov či dospelých, ale dobre organizovaná hra s cieľom dosiahnuť väčší pracovný výkon.

V zime sme „štrekárov“ chválili, lebo včasráno už pozametali chodníky na stanici a my sme sa nemuseli brodiť po snehu, keď sme išli ráno na vlak do školy.

Železničiari, pritom nielen „štrekári“, ale aj ďalší zamestnanci vykonávajúci inú prácu pri železnici, tvorili najväčšiu pracovnú skupinu v našej obci. Všeobecne boli vyspelejšími občanmi a svojou občianskou angažovanosťou sa značne podieľali na pozdvihnutí úrovne života v Lučatíne. Dnes je už symfónia práce a hudby bývalých „štrekárov“ minulosťou. (pokračovanie v budúcom čísle)

Zdeno Filip

Urobme si sviatky čo najpríjemnejšie a najkrajšie

Ani sme sa nenazdali a takmer polovicu školského roka máme za sebou. Pracovali sme usilovne ako včeličky, hoci na nás aj útočila tá potvora chrípka, ale my sme sa jej zatiaľ ubránili. Zvládli sme aj písomky, aj skúšačky, aj diktáty a už sme sa prehupli do najkrajšieho obdobia v roku, do adventného času.

Celá naša školička, aj my všetci, žijeme pripravami na Vianoce. Striháme, lepíme, kreslíme, skladáme a maľujeme, nech všetci vedia, že sú za dverami. Aj čas v škole nám ubieha v príjemnej a tak trochu sviatočnej nálade. Počúvame a učíme sa spievať vianočné kole-
dy, rozprávame sa o našich vianočných

zvykoch a pripravujeme si darčeky pre svojich spolužiakov. Už nám chýba len vianočný stromček, ale aj ten je už pripravený u Mikušincov. Ten si krásne ozdobíme a Vianoce sa môžu začať. Len pani Zima akosi pozabudla, že už by mala aspoň trošku nasnežiť a spraviť radosť najmä deťom. Čakajú nás dlhé zimné prázdniny, tak nech sa môžeme vyšantiť do syta. Pevne veríme, že sa umúdiri a prikryje zem bielou perinkou, pod ktorou si oddýchne celá príroda.

Ale nezáleží ani tak na prírode, ako na nás ľuďoch, aby sme si sviat-

ky urobili čo najpríjemnejšími a najkrajšími. Preto všetci spomaľme, zastavme sa aspoň na chvíľočku a vychutnajme si vzájomnú blízkosť, porozumenie a lásku. Veď nie je nič krajšie na svete, ako hviezdičky v detských očkách pri pohľade na rozžiarený vianočný stromček a tajomné očakávanie pred rozbalovaním darčiekov. Tie hviezdičky nie sú len v detských očiach, ale aj v očiach nás, dospelých, urobme si teda radosť a tešme sa, že máme jeden druhého, že môžeme byť spolu a vychutnajme si to nezabudnuteľné čaro Vianoc s tými, ktorých máme najradšej.

Veselé Vianoce vám chceme priať, aby človek človeka mal rád, aby jeden druhému viac šťastia prial, aby nový rok za niečo stál...

Žiaci a učiteľský kolektív ZŠ Lučatín

Kultúrna komisia pri Obecnom úrade v Lu a tîne usporiada

D a: 16. 1. 2010 (sobota) o 19.30 hod. v sále Jednoty

ZIMNÝ PLES

Program:

slávnostný prípitok * predjedlo ve era - víno * tombola vo ná zábava

Hudba: ZBM Vstupné: 20 €

Vstupenky u J. Šutkovej, . d. 161

A. Ku erovej . d. 172

Kultúrna komisia pri Obecnom úrade v Lučatíne usporiada

dňa 20. decembra 2009

(nedeľa) o 16.00 hod.

v sále kultúrneho domu

Vianočnú besiedku

Program pre nás pripravili deti materskej školy a základnej školy.

Srdečne Vás na toto kultúrne podujatie pozývame.

Z poľovníckeho zápisníka

V novom združení 52 členov

Členovia poľovníckeho združenia (PZ) Vážna Hiadel' napriek tomu, že boli z rôznych dedín, ale aj z Banskej Bystrice, si na seba pri organizovaní a zapájaní sa do pracovných činností zvykli pomerne v krátkom čase. Už aj z dôvodu, že mladí museli počúvať starších.

Po reorganizácii okresov na Slovensku bol okres Brezno zrušený a riadenie celej jeho oblasti prešlo pod Okresný národný výbor v Banskej Bystrici. Následne to postihlo aj PZ, čo malo za následok zlúčenie PZ Vážna Hiadel' s PZ Močiare. Konali sa voľby nového výboru, členov revíznej komisie a navrhli sa členovia poľovnej stráže. Revír zo západnej strany tvoril od Hrona Moštenický potok a ďalej hranica pokračovala cestou cez les na Kalištie. Odtiaľ na hrebeň Baranej hlavy, Prašivú, až po koniec bývalého revíru. Zväčšením rozlohy revíru sa prijímali noví členovia z našej obce - Július a Ján Fraňovci, Juraj Senko a pribudli i

ďalší z Moštenice a Banskej Bystrice. V PZ v tom čase pracovalo 52 členov.

V začiatkoch pôsobenia nového PZ bolo potrebné zaktivizovať členov združenia pre jednotlivé práce v revíri, najmä v starostlivosti o zver, t.j. pridelenie krmelcov, silážnych jám a solísk. Počet členov výboru vzhľadom na vyšší počet všetkých členov sa oproti minulosti zvýšil. Taký príkaz sme dostali z vyšších orgánov. Ja osobne hovorím takémuto riadeniu „vzruch“. Pretože, kde je vzruch, tam musí byť aj činnosť. To ma učili veľmi múdri ľudia. Výsledok býva vždy diskutabilný. Treba poznamenať, že sme pomerne veľké úsilie venovali rozdeľo-

vaniu solísk a organizovaniu prípravy krmiva na zimu. Medzi naše prvoradé úlohy patrili rekonštrukcia silážnej jamy pod pomníkom v Hiadli, vybudovanie silážnej jamy so senníkom, pravidelná údržba chodníkov a poľovníckych chát.

Napríklad partia piatich ľudí, medzi ktorými som bol aj ja, si vyžadovala takmer celý deň práce s motykou, kosou, hrabľami aj motorovou pílou. V priebehu jedného roka sme vykonali veľmi veľa prác práve i na opravách chát, čo si vyžadovalo veľké úsilie ľudí. Okrem iného na chate Močiare sme položili novú krytinu, na Starom kráme sme vymenili celú strechu, vybudovali podkrovie so zateplením a položili podlahu, v chate Holica sme prestavali dreváreň na izbu a na chrbte sme vyniesli nový sporák. Niesol som ho ja a ešte Dano Kasa, ďalší pridržovali...

(pokračovanie v budúcom čísle)

Ivan Bobok st.

Reakcie na články uverejnené v minulých číslach Lučatínskych zvestí

Škola nie je iba o vyučovaní, ale aj o výchove

O NÁS:

Odpradáva platí, že škola je akadémiou obyvateľstva. V našej obci je ňou málotriedna škola, ktorej existencia bezpochyby prispieva k udržaniu života v obci. Plníme úlohu nielen vzdelávaciou, ale i kultúrnou. Dokážeme pripraviť naše deti pre ďalšie štúdium rovnako, ako plnoorganizovanú školu. Rozvíjame charakterové, mravné, vôľové vlastnosti detí a celkovo sa podieľame na prehlbovaní výchovy. Organizácia vyučovania u nás v škole vedie žiakov nielen k samostatnosti, ale aj kontrole vlastnej práce. Prístup učiteľa a žiaka vedie k zmene ich vzájomnému vzťahu – direktívny prístup sa mení na komunikatívny, tvorivý. Naša základná škola (ZŠ) je situovaná v centre obce, čo odstraňuje problémy s dochádzaním, umožňuje deťom bližší kontakt s jej životom, s vidieckym prostredím a kultúrnymi tradíciami. Aj našu školu výrazne zasiahla zmena systému vyučovania. Súčasné 21. storočie otvorilo vo všetkých školách – nevynímajúc ani malé, vidiecke – možnosti využívania moderných alternatívnych metód. Práve spojené ročníky nám ponúkajú široké možnosti využívania projektového vyučovania, vzájomné prepájanie jednotlivých predmetov, prácu s IKT, vytváranie vlastných prezentácií, využívanie metód rozhovorov, dramati-zácií a pod. Umiestnenie školy v prírodnom prostredí nás vedie k podávaniu informácií deťom prostredníctvom zážitkového učenia. Našou prioritou je nielen dosiahnuť kvalitatívne rovnaké edukačné výsledky ako na plnoorganizovaných školách, ale aj vytvorenie pozitívnej a priateľskej sociálnej klímy pre výchovu a vzdelávanie detí.

BEZ NÁS:

V máji tohto roku sa uskutočnilo zasadnutie verejnosti obce, ktoré vyvolalo vlnu reakcií, či už priamych, alebo prostredníctvom obecných novín. Keďže všetky udalosti sa odohrávali o nás a bez nás, nebolo možné priamo reagovať na niektoré dotazy, názory a návrhy. Problémy spomínané v článku „Ako riešime problémy – rodičia, deti a škola?“ (Lučatínske zvesti, ročník III./číslo 3) neboli s nami prekonzultované tak, ako tvrdia autori príspevku. O jednotlivých bodoch (okrem bodu týkajúceho sa prefocovania materiálov) sme sa - napriek pravidelným zasadnutiam rodičovskej rady - dozvedeli až deň po spomínanom stretnutí. Je pravda, že škola je verejná inštitúcia, ktorá je otvorená rodičom i širokej verejnosti obce, a teda im poskytuje možnosť „vstupu“ do jej diania. Edukačný proces na všetkých školách sa ale v prvom rade riadi zákonmi, predpismi, vyhláškami, učebnými osnovami a plní ciele stanovené vo vzdelávacích štandardoch. Formy a metódy práce si však určuje výlučne pedagóg sám podľa témy, schopností žiakov, atď. Preto požiadavky „...chceli by sme, aby

vyučovacie hodiny začínali v stanovený čas a trvali 45 minút, prestávky boli jasne vyhradené a cez vyučovanie sa venovali vyučovacej látke...“ (citujem autorov už spomínaného článku) sú neopodstatnené, nakoľko táto problematika je súčasťou „Vnútorného poriadku školy“, vytvoreného na základe zákonov a predpisov, s ktorými sú rodičia na začiatku školského roka oboznámení. Dĺžka vyučovacej hodiny je určená vo Vyhláške o škole MŠ SR 320/2008 Z. z., v jej paragrafe 6 ods. 7 – 10, podľa ktorej je našou povinnosťou sa riadiť. Čo sa týka „vyučovacej látky“, učebné osnovy sú natoľko predimenzované, že nie je možné plytvať vyučovacím časom. Škola však nie je iba o vyučovaní, ale aj o výchove, preto, žiaľ, musíme riešiť aj problémy súvisiace so správaním (ranná komunita na koberci) – niekedy často, niekedy vôbec nie, s mnohými deťmi vôbec nie, s niektorými pravidelne...

Hovorí sa, že škola je druhým domovom dieťaťa. V rodine je prirodzené, že dieťa (väčšinou) pociťuje rešpekt voči rodičovi, ktorý je pre neho autoritou, aj napriek ich vzájomnému tykaniu. Úcta dieťaťa voči dospelaj osobe nevyplýva z tykania, či vykrania, ani zo strachu pred autoritou, ale z osobnosti nielen rodiča, ale aj učiteľa. Je síce pravda, že tykanie niekedy otvára možnosti deštruktívnemu vplyvu na vzájomné rešpektovanie sa, to však platí vo svete dospelých, nie vo vzťahu dieťa – rodič, dieťa – učiteľ, pokiaľ sú správne vytvorené a dodržiavané pravidlá. Úcta žiaka voči pedagógom sa však vo veľkej miere odvíja aj od úcty rodiča k učiteľovi. Ťažko ju očakávať a predpokladať, keď sa rodič sám hanlivo vyjadruje smerom k učiteľom, znevažuje jeho osobu a žiaľ, aj prácu.

Na otázku autorov spomínaného článku „Ako riešime problémy – rodičia, deti a škola?“...čo treba robiť, aby sa neopakoval odchod (presun) detí z našej školy?...len toľko: Sme prvým „schodíkom“ vo vzdelávaní našich detí. „Schodíkom“ veľmi dôležitým a náročným, ktorého úspešné zvládanie žiada pomocnú, no zároveň i pevnú ruku z oboch strán – zo strany učiteľa, ale aj zo strany rodiča. Učenie sa je neustále zdolávanie problémov, ktoré sú síce často pre rodiča nepríjemné, vyžadujúce veľkú trpezlivosť, ale sú hybnou silou k napredovaniu dieťaťa. Rodič by si mal uvedomiť, že jeho povinnosťou nie je ušetriť dieťa týchto nevyhnutných prekážok, ale pomôcť mu hľadať správne cesty k ich vyriešeniu aj napriek tomu, že to pre dieťa bude nepríjemné a mnohokrát i ťažké. Povinnosťou rodiča je totiž aj vychovávať dieťa k zodpovednosti za vlastné konanie, k plneniu vlastných povinností, k pravdovravnosti, k znášaniu zodpovednosti za nedbalý prístup k práci, za klamstvo a v konečnom dôsledku kormidluje smer, ktorým sa jeho

dieťa v živote vydá. Pokiaľ túto stránku svojej zodpovednosti rodič zanedbá a „oprašuje jeho chodníčky“, malé problémy sa časom stanú veľkými, ktoré presun na inú školu nevyrieši. Vždy platilo: „Ohýbaj ma mamko, dokiaľ som ja Janko...“

Nedá nám zanechať bez povšimnutia ani rozsiahly príspevok s názvom „Každý má právo slobodne sa rozhodnúť...“ (Lučatínske zvesti, ročník III./číslo 3). Pri jeho čítaní čitateľ nadobúda dojem, že v našej škole neexistuje systém. Fakt, že osoba, ktorá nepozná priestorové, materiálne, ani výchovno-vzdelávacie podmienky školy, nikdy osobne nekomunikovala s jej zamestnancami a pozitíva školy teda naozaj nemôže vidieť v inom, len v jej polohe, pritom verejne sponchybný prístup pedagógov k žiakom, narúša vieryhodnosť tejto inštitúcie. Mrzí nás, že autorka dospela k svojmu názoru, ako píše - sledovaním vystúpení našich žiakov na podujatiach. Ten, kto pozorne odsleduje všetky programy až do konca a pozná žiakov našej školy, vidí, že v každom kultúrnom programe je obsadené každé dieťa – BEZ ROZDIELU, nezúčastní sa len v prípade choroby alebo iných osobných prekážok.

Každá škola má svoje pozitíva i negatíva. Vzhľadom k počtu pedagogických zamestnancov, veľkosti a vybavenosti ZŠ v Lučatíne, naše prezentovanie pred zápisom prvákov nemôže byť natoľko rozsiahle a nemôže obsahovať toľko možností, ako ponúkajú plnoorganizované školy v mestách. Tieto negatíva sú však vyrovnané známymi pozitívami. Je však na každom rodičovi, ktoré z pozitív si pre svoje dieťa vyberie. Každý má právo slobodne sa rozhodnúť...

Našou snahou bolo vysvetliť edukačnú činnosť aj z pohľadu „druhého brehu“, aby verejnosť mohla poznať nielen hotový produkt činnosti pedagógov (známka, vedomosť, atď.), ale aj problémy, ktoré sa musia prekonávať, kým sa k výsledkom dopracujeme. Niektoré síce pomenúva spomínané problémy len ako „žabomyšie spory“, no pedagógovia v škole ich však vnímajú ako znevažovanie ich odbornosti, postavenia, práce. Pôsobia demotivujúco, stresujúco, vo veľkej miere psychicky vyčerpávajú a obmedzujú ich v tvorivosti. Naša škola sa nachádza v úzkej komunite, kde ľudia o sebe veľa vedia, a teda aj informácie o problémoch detí v škole práve prostredníctvom nich do tejto komunity „presiaknu“. Žiaľ, niekedy je jednoduchšie dieťa presunúť do školy mimo obce, kde sa síce dostáva do anonymity, ale jeho problémy sa tým vôbec nevyriešia. Vždy platilo, že kľúčom k riešeniu problémov je otvorená komunikácia, ale nie tam, kde nie je možné problém vysvetliť a dúfať, že ho niekto za nás vyrieši - ale priamo s kompetentnými osobami.

(pokračovanie na 5. strane)

Škola nie je iba o vyučovaní, ale aj o výchove

(dokončenie zo 4. strany)

O čo nám všetkým vlastne ide? O naše vlastné deti, o ich vzdelávanie v pokojnom a nerušenom prostredí, o to, aby sa nebáli chodiť do školy a pobyt v nej sa stal výraznou časťou cesty ich životom, aby práca nás všetkých nebola rušená žiadnymi „žabomyšími vojnami“, aby sme im vytvorili prostredie, aké si zaslúžia a aby nám raz vrátili všetko tak, ako sme ich to učili a ako to od nás dostali...

Pedagógovia ZŠ

SLOVÁ NA ZÁVER:

Riešenie problémov prostredníctvom tlače nepovažujem práve za najšťastnejšie. Vedie nanajvýš k stresovým a infarktovým stavom na oboch stranách, navyiac obťažuje ostatnú

verejnosť, ktorá sa borí s inými, oveľa závažnejšími problémami. Keďže však bola práca v našej škole verejne spochybnená, je mojou povinnosťou ju aj verejne obhájiť. Chcela by som: Vyjadriť obdiv a poďakovanie mojim pedagógom, vysoko vyzdvihnúť ich tvorivosť, entuziazmus, pracovné nasadenie a v neposlednom rade to, bez čoho nie je možné vykonávať povolanie (poslanie) učiteľa – lásku k deťom.

Ku všetkým, bez rozdielu: Vyjadriť vďaku rodičom, ktorí napriek pracovnej vyťažnosti spolupracujú so školou, zúčastňujú sa školských podujatí, pomáhajú v každom smere a čo je vysoko hodnotené, organizovaním turistických, športových, ale i náučných

a zábavných podujatí sa snažia stmeliť kolektív detí, rodičov, ale i učiteľov, vyjadriť pobúrenie nad jednostranným pohľadom, nad neopodstatnenými, nepreverenými, nepravdivými vyjadreniami, tvrdeniami a dezinformáciami, či už v tlači, alebo na ulici...

Pripomínam opäť, že prvým „článkom“ vo výchovno – vzdelávacom procese je učiteľ, za ním riaditeľ školy, rada rodičov (ZRPŠ), rada školy, zriaďovateľ. Táto postupnosť je zvyčajne dodržiavaná aj pri akýchkoľvek návrhoch, pripomienkach, ale i sťažnostiach. Len jej dodržaním je možné dosiahnuť konštruktívne riešenie a spokojnosť na všetkých stranách.

Mgr. Eva Baxová,
riaditeľka ZŠ v Lučatíne

Zima v záhrade

Ani počas decembra neoddychujeme

Už všetky kvety odkvitli, listie opadlo, úrodu sme pozbierali a teraz môžeme pokojne rozmýšľať, čo budeme v zime robiť, aby sme mali na jar menej roboty.

Určite už máte ruže a trvalky zazimované, prikryté listím, čečinou alebo slamou. Aj mladé stromčeky môžete ešte teraz oviniť papierovými vrecami, slamou alebo kukuričným šúpolím. Tak im ani silný mraz neublíži.

Ak v zime napadne veľa snehu, striasame ho z kríkov a ihličnanov, aby sa nepolámali. Stĺpovité ihličnany (tuje, cypristeky) pre istotu zviažeme, aby sme ich uchránili pred poškodením. Keď nemrzne, zalievame neopadané dreviny, ihličnany a vresovisko. Vodu potrebujú aj v zime. Kto má v záhrade ovocné stromy vie, že sa o ne treba pravidelne starať, orezávať ich, striekať, hnojiť. Ešte teraz v decembri, januári, prípadne aj vo februári môžeme orezávať stromy (okrem slivák), ak je teplota okolo nuly, prípadne v noci do -5° C. Pri týchto teplotách sa stromom nič nestane a väčšie rezy zatierame štepárskym voskom. V zime skracujeme konáriky len o 1/3 a na jar o 2/3. Robíme takzvaný základný rez

a rez presvetlovací. Na jar, keď už strom pučí a začína kvitnúť, nám už bude stačiť spraviť iba malé úpravy.

Ešte teraz v decembri, prípadne v januári treba spiliť staré a suché stromy, z korún odstrániť zaschnuté plody, listie, zámotky húseníc a všetko spáliť. Kto si sám štepí stromy, koncom januára si nareže vrúble z jednoročných výrastkov. Odložíme ich do vlhkého piesku do chladnej pivnice, prípadne do chladničky.

Pri orezávaní stromov nesmieme zabudnúť, že väčšina z nich má rada svetlo. Napríklad jablňu, ktorá má hustú korunu, rodí ovocie zväčša na koncoch konárikov.

Nebojte sa preto korunu riadne prireďť, budete prekvapení výsledkom. Vyrežte aj všetky vetvičky, ktoré smerujú dnu do koruny, tie na strom nepatria.

Keď sa chystáte na jar sadiť ovocné stromy, jamu treba vykopáť aspoň mesiac dopredu, musí sa prevzdušniť, len asi týždeň pred výsadbou ju asi do 1/3 zasypane úrodnou zemou zmiešanou s kompostom, prípadne maštálnym hnojom. Keď po týždni zemina uľahne, zasadíme stromček.

Ale o jarných prácach nabudúce. Teraz vám prajem úspešné prezimovanie a veľa šťastia, zdravia v novom roku.

Magdaléna Feiková

Športové sentencie

1. Na víťazstvo v športe je najdôležitejšia jedna vec - neprehrať.
2. Naš šport je niekedy taký dobrý, že ohrozuje zlú náladu divákov.
3. Aj v športe nastal pokrok. Totalitné praktiky sa môžu realizovať demokratickou formou.
4. V športe je neúspech lepším učiteľom ako úspech.
5. Keď niet v športe myšlienky, niet ani činu.
6. Aj v športe možno sklamať podľa očakávania.
7. Športová prax vyzerá vždy inakšie ako teória športovej praxe.

8. Prehrať môžeme nielen so súperom, ale aj s časom.

9. V športe je talent bez tréningu to isté, čo tréning bez talentu.

10. Kto napáchne športom, toho ešte dlho cítiť.

11. Niektoré naše športy sú úspešné v neúspechoch.

12. V športe nemožno ísť za cieľom skokom, ale krok za krokom.

13. Aj tie najlepšie zákony v športe sú zbytočné, ak sa nebudú dodržiavať.

14. V športe vždy zápasí víťazstvo a prehra, kde sa jeden raduje, druhý smúti.

15. V športe môžeme zvíťaziť nielen nad súperom, ale aj nad sebou. **Julo Kasa**

PodĎakovanie

Kultúrna komisia
pri Obecnom úrade v Lučatíne

sa chce touto
cestou poďakovať

všetkým sponzorom, občanom
našej obce, zamestnancom OU,
ktorí nám pomáhali
s organizovaním
kultúrnych a spoločenských akcií
počas celého roku 2009.

Srdečná vďaka!

Spomienky na moje mladé brigádnicke časy

Ako sme cez prázdniny zarábali

Keď som bol v piatok na obecnom úrade (ako stránka) pán starosta mi povedal, že v pondelok je uzávierka príspevkov do Lučatínskych zvestí. Aby som pokračoval v písaní spomienok, že ľudia to chcú čítať. Narýchlo som napísal pár aforizmov, či sentencií, čo bol môj koníček popri učiteľskej robote, za ktorú som bral peniaze. Moja prvá (a posledná) manželka, ktorá mi robí písárku, mi oznámila, že aj ona písala svoje predvianočné zamyslenie. Potešil som sa, že „zvesti“ budú mať novú dopisovateľku, len ako to ľudia zoberú, keďže ona má priezvisko ako aj ja. Keď som bol znovu v pondelok na úrade (platíť za hroby) starosta potvrdil príjem našich príspevkov, ale prejavil záujem aj o moje lučatínske spomienky. Tak ma inšpiroval, že večer som napísal týchto pár spomienok na svoje mladé brigádnicke časy.

Mladosť som prežil v Lučatíne, dospelosť v Bratislave a na starobu som sa vrátil do rodného hniezda. Tak je to aj v prírode. Starý, unavený, ranený vták sa vracia do rodného hniezda.

O mladosti, škole, som písal v minulom vydaní Lučatínskych zvestí. Dnes napíšem niečo o mojej letnej aktivite študenta, ktorú som cez prázdniny (či dovolenky) realizoval v Lučatíne.

Každý víkend, každé leto a Vianoce som trávil

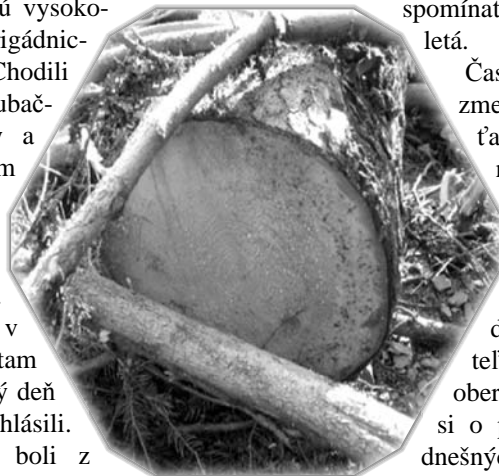
vo svojom rodisku.

Cez víkendy som hrával futbal za Lučatín a Slovenskú Ľupču a pomáhal rodičom pri gazdovských prácach. Krčmy a žiadne diskotéky vtedy neboli v našom programe. Cez prázdniny sme spolu so spolužiakmi a kamarátmi chodili na brigády, zarobiť si nejaké korunky. Peňazí ani vtedy nebolo veľa, rodičia zarábali málo, otec pracoval na železnici, mama bola domáca. Keď sme chceli niečo viac pre seba, museli sme sa okrem rodičovskej dotácie o to postarať sami.

S Danom Svetlíkom, o rok mladším skvelým kamarátom, sme si vymysleli

letnú náročnú vysokoškolskú brigádnicke aktivitu. Chodili sme s drevorubačmi do hory a pomáhali im pri spracovaní dreva pre závody a aj na palivo.

Polesie bolo v Moštenici, tam sme sa každý deň v prednostu hlásili. Drevorubači boli z Hiadľá a my dvaja brigádnici z Lučatína. Bola to veľká drina, ťažká robota, drevo píliť a štiepať na metrovici, konáre odťínať, ukladať do „šichtúna“, všetko ručne so sekerou a ručnou pilou. Môj otec mi hovoril, že hora je ako vojna, raz vyhrá človek, raz strom. Mal pravdu, nič zlé sa nám však nestalo, lebo najťažšiu robotu robili „profíci“. Takto sme si cez prázdniny privyrábali viac rokov. Za zarobené peniaze sme si mohli kúpiť to, na čo nám

rodičia nemohli prispieť. Ja som si kúpil okrem iných vecí

magnetofón Sonet duo a bicykel favorit.

Oba stáli spolu vyše 2 000 Kčs, viac ako otec zarobil za dva mesiace. Doteraz mám ešte magnetofón len ako raritu, bicykel som už viackrát vymenil, teraz sa na takých už nejazdí.

Dano, túto drevorubačskú spomienku na naše študentské roky píšem najmä pre Teba. Je mi ľúto, že nemôžeme spolu spomínať na naše brigádnicke letá.

Časy sa po 50. rokoch zmenili. Dnes je už takáto ťažká brigádnicke práca neatraktívna, peniaze sa dajú zarobiť aj iným spôsobom. Cez prázdniny mladí ľudia radšej chodia do sveta, dievčatá ako opatrovatelky, chlapci ako čašníci, oberači ovocia a pod. Rád si o pár rokov prečítam od dnešných študentov ako oni prežívali svoje prázdniny.

Okrem drevorubačských aktivít sme sa cez prázdniny a neskôr aj cez dovolenky venovali aj ďalším brigádam, najmä ručnému koseniu. To je pre mňa doteraz, popri drevorubačstve, najväčší koníček, o ktorom vám napíšem viac nabudúce. Teraz, v zime, tráva v Lučatíne nerastie.

Lučatínčania, majte sa v roku 2010 dobre, lebo kto sa má dobre, nerobí iným zle!

Julo Kasa

Len aby sme v hanbe nezostali!

V hanbe by sme zostali, keby sme naďalej pokračovali v hľadaní typického jedla pre našu dedinu a nemohli sa pochváliť pred okolitými obcami, z ktorých nás už väčšina predbehla. Ešte dobre, že nie všetky! Ale ľahko sa to môže stať, lebo my len hľadáme, hľadáme - nebodaj také jedlo, čo nám najviac chutí a varia ho aj u susedov, atď. Nuž takto sa asi ďalej nedostaneme.

A my také jedlo predsa máme! Typickým jedlom sú pre nás **čipkäre**, nazývané aj čipkárky, teda trhance s paprikou. Jedlo, ktoré si varili naši čipkári, keď putovali svetom po Európe. Ale čipkäre sa varili aj

v ostatných rodinách a v niektorých sa varia dodnes. Sú chutné, obľúbené, aj dosť rozšírené. Ved' pred prvou svetovou vojnou, podľa údajov Emila Šefranku, sa u nás čipkárstvom živilo až 40 percent rodín. Už tento údaj svedčí o rozšírenosti a obľube tohto jedla. Tak sa za čipkäre nehanbime a povýšme ich na „naše jedlo“. Majú na to plné právo a opodstatnenie aj v histórii.

A ešte niečo. Pousilujme sa, aby nás niekto nepredbehol. Čipkárstvom sa totiž zaoberalo obyvateľstvo viacerých okolitých dedín, nielen z Ondreja. No, a to by sme potom ozaj zostali v hanbe! **Zdenko Filip**

Kultúrna komisia
pri Obecnom úrade v Lučatíne

Vás pozýva na

Štefanskú veselicu

Dňa: 26. 12. 2009 do kultúrneho domu

Začiatok: o 19.00 hodine

Vstupné: 4,00 €/osoba

Hrá hudobná skupina
DUO EXCELLENCE.

Záujemci sa môžu prihlásiť u vedúcej
potravín Jednota alebo u J. Kováčovej
č. d. 109, do 18. 12. 2008.

O občerstvenie a dobrú zábavu
je postarané!

Zamyslenie v predvianočnom čase

Tešme sa z každého spoločne...

(dokončenie z 1. strany)

Nechcem spomínať všetky zaujímavé a pekné podujatia, ktoré sa v obci udiali, chcem len, aby sme si pripomenuli, že všetko je pominuté a všetko bude raz minulosť. Potvrzuje to i tá skutočnosť, že nás počas tohto roku navždy opustili niektorí obyvatelia obce, ba nečakane aj ten, ktorý so svojou harmonikou nikdy nechýbal na žiadnom spoločenskom podujatí, aby ho spestroval krásnou hrou.

V tomto sviatočnom čase by sme si mali uvedomiť, že najkrajšie sú tie dni, ktoré spolu prežívame v kruhu svojej rodiny a spoluobčanov. Musíme sa tešiť z každého spoločne prežitého dňa, byť k sebe ohľaduplní, milí, ústretoví, vždy ochotní tomu druhému pomôcť. Dobro sa nám vždy patrične vráti.

Čo je krajšie v roku ako obdobie Vianoc? Každý z rodiny chce obdarovať svojich blízkych. Hľadá darčeky, ktorými by ich potešil. Najkrajší darček

je však добрota, milota, úprimnosť a úcta jedného k druhému. Budme preto k sebe dobrí. Nehľadajme v tom druhom to, čo je zlé, ale najmä to, čo je v ňom dobré. Tak si dni svojho spoločného života skrášlime a spríjemníme.

Želám všetkým Lučatíncanom, ale aj ich blízkym, ktorí už nebyvajú v našej krásnej obci, ale vždy sa sem radi vracajú, aby sviatky Vianoc boli pre vás to najkrajšie, čo ste v tomto roku prežili, aby vás neprenasledovali ťažké chvíle a aby vaše zdravie bolo vždy dobré a silné.

Luba Kasová

Na sviatočnú tému tentoraz netradične

Vianoce sú čas, kedy sa zrútia všetky časové a programové štruktúry. To, na čo sme po celý rok zvyknutí, je preč a ocitáme sa v inom svete. Namiesto denného režimu typu „práca cez týždeň a krátky víkend“ tu máme celé dni voľna. Či už sedíme doma, alebo poseďujeme na návštevách, je problém.

Ako nepribrať cez Vianoce

Vianoce sa riadia tradíciou. Tradície sa tvorili dávno, v dobe nedostatku. Aby sa dosiahla atmosféra sviatkov, používalo sa na to spravidla jedlo. Aké jedlo? Neobyčajné. Čo je dnes ale na jedle neobyčajné? Veď jedlo tak často vyhadzujeme do odpadkov. Na Vianoce teda dáme na stolíky misky koláčov, slaností, dobrôt, údenín, nápoje. Podľa toho, v ktorej rodine ako.

Koláče všade, kam len pozrieš

Vieme, že človek sa správa nerozumne. Vidí koláčik, dostane naň chuť.

Zje koláčik. Keby ho nevidel, nezjedol by ho. A nič by sa nestalo.

Problém je v tom, že ak gazdina týždeň vypeká plech za plechom, očakáva, že nám bude chutiť, že zjeme. Bola by škoda vyhodíť. A tak nám koláčiky nenápadne aranžuje k rukám na tie správne miesta, aby sme z nudy, alebo námätkovo papali. Gazdina chce vytvoriť Vianoce cez žalúdok.

Vianoce sú voľno, voľno je nuda

Ak sa potípkate po byte a nemáte do čoho pichnúť, máte veľa času. „Čo

by som tak spravil?“ A tu nakuknete do špajzy, tam do chladničky. A všade narazíte na niečo chutné. Niečo určené na to, aby sa to jedlo. No, a keďže nemáte lepší program, zobkáte.

Vianočné návštevy sú koláčikované

Rodinné návštevy sú často tou najhoršou situáciou. Nastáva stretnutie gazdín a je jasné, že to bude tvrdý boj.

Ktorá má lepšie koláče?

Ktoej rezne sú onakvejšie?

Ktorá torta je smotanovejšia?

Ponúkajú jedlom na návštevách je často agresívne. „Musíte okoštovať, inak by sme nespali. A tuto, aha, vaječný likér, musíte si dať aj do druhej nohy. A ešte počkajte keď prinesieme koláče.“ Ak nechcete jesť, často nastúpi citové vydieranie. „Piekli sme to len kvôli vám. A vy si nechcete dať?“

Pečieme, kupujeme, lebo sa to tak robí

Skoro každá rodina na Vianoce naručí zásoby jedla nezmyselných rozmerov. A potom sa očakáva, že to všetci zjedia. Nečudo, že to má následky. Pri-

brat medzi Vianocami a Novým rokom 2 až 5 kíl je celkom jednoduché.

Nesiahajte mi ešte aj na sviatky!

Mnohí sa bránia. Na sviatky sa predsa nebudem obmedzovať. Chcem si dopriať, chcem si to užiť. Takým niet pomoci. Pokojne si zobkajte. Ale potom sa nečudujte, čo za šialenosť vám váha po sviatkoch ukáže.

Čo s tým?

Problémom býva najčastejšie práve ono zobkanie medzi oficiálnymi jedlami. Nezdá sa to, ale niekoľko malých koláčikov vám dodá toľko energie, ako by ste mali prijať za celý deň. A nepohnete s tým. Je to len matematika.

Ak chcete kontrolovať svoj príjem cez sviatky a tu a tam si zobnúť aj niečo menej vhodné, odporúčam vám denník. Úplne a striktné si vedte v malom notese zápís, čo ste už zjedli. Týmto zápisom získate veľmi rýchly prehľad o tom, koľko ste zjedli, čo ste zjedli a aké to má následky na dennú bilanciáciu energetického príjmu.

Úplne ideálne však je, ak si na celé sviatky pripravíte vlastné jedlo a nenecháte sa ponúknuť žiadnou výnimkou. Znie to fádne. Nie je to sviatočné.

Ak chcete mať výsledky, zoberte sviatky, ako výzvu. Ako tréning vôle. Nepodľahnite bagatelizácii, typu „výnimčne teraz môžete“, „raz za rok si azda jeden koláčik dopriať môžem“. Jasné, môžete. Ale musíte si ho zapísať a až potom zjesť.

Ján Šutka: Tak začínali

I. ročník futbalového turnaja

Futbalisti Lučatína začiatkom bol zaujímavý ešte jednou skutočnosťou. päťdesiatych rokov minulého storočia Práve k nemu sa viaže vznik nového a v Lučatíne vlastne prvého futbalového turnaja. Jeho I. ročník sa odohral 2. júla roku 1950. Išlo o veľké podujatie. Veď dopoludnia svoje majstrovstvo predvádzali kolkári u Oravcov. Sokol Medzibrod prehral so Sokolom Lučatín 34:36, ale zdolal Sokol Moštenicu a turnaj vyhral.

v pravidelnej súťaži neštartovali. Hrávali len priateľské zápasy a turnaje. Sokol JRD Lučatín 14. mája roku 1950 hral v Medzibrode a prehral 3:0. Proti Medzibrodčanom nastúpili o mesiac neskôr aj naši dorastenci, ale ani oni neobišli lepšie. Domov sa vrátili s prehrou 9:0, keď za Medzibrod až 7-krát skóroval Tibor Haviar. Uvedený rok

Popoludnie patrilo futbalu. Vo finále proti sebe nastúpili hádam najčastejší súper na lučatínskom starom ihrisku - domáci proti Medzibrodu. Hostia vyhrali 4:1, po polčase 0:0 a tak si prvýkrát pre seba čestne a zaslúžene vybojovali putovný pohár.

Na snímke jeden z najlepších lučatínskych futbalistov Július Kliment - brankár B. Bystrice a reprezentant Slovenska.

Mariášisti aj sponzormi

Lučatínsky mariášový klub (LMK) má za sebou úspešný rok. Vyhodnotenie celoročnej práce pripravuje uskutočniť tohtoročného 29. decembra na turnaji svojich členov v tunajšej požiarnej zbrojnici.

Najväčším úspechom LMK bolo usporiadanie a dobré zvládnutie XV. ročníka celoslovenského turnaja jednotlivcov. Turnaj patrí medzi najstaršie na Slovensku a zúčastňujú sa na ňom najlepší hráči a hráčky. Výťažok z turnaja venoval LMK Základnej a Materskej škole v Lučatíne.

V okresnej súťaži družstiev, v ktorej nás reprezentovali Risová, Duda, Ris, Kliment a Šutka, je naše družstvo po jeseňnej časti zatiaľ na piatom mieste. LMK

Futbalisti na siedmom mieste

• Naše futbalové mužstvo odohralo najlepšiu jeseň v päťročnom účinkovaní v I. triede a so ziskom 20 bodov obsadilo pekné 7. miesto. Výbor FK Mladosť Lučatín ďakuje našim hráčom ako aj celému realizačnému tímu. Zároveň ďakuje i všetkým fanúšikom, ktorí počas jesene chodili povzbudzovať lučatínskych futbalistov. Na snímke: P. Hraško, R. Lamper, Z. Urva, I. Šišiak ml., M. Mokroš, O. Turčan, L. Hruška, I. Hruška, M. Vaník, M. Garaj, A. Jezný, M. Čief, P. Turčan - člen výboru, sediaci: M. Prostredný, L. Šišiak, J. Prostredný - tréner, J. Turčan - predseda FK, M. Citara, I. Šišiak st. - vedúci družstva, J. Uhrík, T. Hlinka, M. Sedliak.

Prajeme všetkým veselé Vianoce a šťastlivý nový rok! Výbor FK Mladosť

Ospravedlnenie

Ospravedľňujeme sa za chybu, ku ktorej došlo v minulom čísle Lučatínskych zvestí.

V článku „Stolný tenis zaujal“ - Výsledky mužov: 1. Tomáš Žaloudek ml., 2. Peter Hraško, 3. Peter Šípka.

LUČATÍNSKE ZVESTI Noviny o dianí v Lučatíne 4/2009. Vydáva a distribuuje zadarmo do všetkých domácností obec Lučatín. Redakcia: Jana Šutková, Marián Píši, Jarmila Kováčová, Mgr. Eva Žaloudková, Anna Chovanová. Grafické spracovanie: Marta Pokošová.

Tlač: Tlačiareň D&M Slovenská Lúпча. E-mail: obeclucatin@stonline.sk

Bodka za číslom

PF 2010:

Veľa šťastia, lebo je krásne,
veľa zdravia, lebo je vzácné,
veľa lásky, lebo jej je málo
a veľa všetkého,
čo by za to stálo!

